

[Socialministeren]

Afgørende for et vellykket plejeforløb i det begrænsede tidsrum, der normalt vil være tale om, er, at der fra starten er fuld klarhed over, under hvilke betingelser plejeorlovsordningen er etableret, således at der fra orlovens begyndelse er den fornødne ro og hermed det bedste grundlag for et godt samarbejde mellem kommunen og den nærtstående, der skal varetage plejen af den døende.

Det er samtidig baggrunden for, at man har skønnet, at kommunalbestyrelsens afgørelser om plejevederlag og øvrige ydelser efter kapitel 12 a ikke var egnede til klageadgang.

I øvrigt er der i Socialministeriets vejledning af 19. juni 1990 om plejevederlag og anden hjælp i forbindelse med pasning af døende i hjemmet nærmere redegjort for, hvorledes plejevederlaget skal beregnes, herunder at bl.a. store forsørgerbyrder kan give grundlag for et plejevederlag ud over maksimumsbeløbet. I ministeriet er vi ikke bekendt med, at kommunernes beregninger skulle give anledning til problemer.

Det er derfor ikke mit indtryk, at der er behov for at indføre en ankemulighed for beregning af plejevederlag i forbindelse med plejeorlov.

Spm. nr. S 1037

Til *justitsministeren* (7/8 92) af:

Gert Petersen (SF):

»Vil ministeren oplyse, med hvor stor vægt Udenrigsministeriets rapport fra juli 1991 er indgået i de overvejelser, som foretages i Direktoratet for Udlændinge og Flygtningenævnet vedrørende iranske asylansøgninger?«

Begrundelse

Den pågældende rapport, som har været omtalt i dagspressen, giver et efter manges opfattelse fortegnat og forskønnet billede af situationen i Iran. Ifølge udenrigsministerens besvarelse den 4. august 1992 af et spørgsmål fra spørgeren var den ledsaget af en udtalelse fra den danske ambassade i Teheran, ifølge hvilken »konklusionen er mere detaljeret end sidste år og skulle give udtryk for, at reelle begrundelser for ansøgning om asyl er blevet væsentligt reduceret«.

Denne konklusion må forekomme chokerende for alle, der har fulgt udviklingen i Iran, hvor demokratiet og menneskerettighederne

krænkes på det groveste. I den henseende er de ændringer, der er foretaget under Rafsanjani, rent kosmetiske.

Desværre tyder den praksis, der følges i behandlingen af disse sager, senest i forbindelse med afslag om asyl til Nahid Athari, på, at den pågældende rapport tillægges stor betydning hos de relevante myndigheder.

Svar (26/8 92):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet udtalelser fra Direktoratet for Udlændinge og fra Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har oplyst følgende:

»Flygtningenævnet er siden nævnets oprettelse i 1983 løbende blevet forsynet med baggrundsoplysninger fra Udenrigsministeriet, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, FN's Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR) m.fl. vedrørende forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. For så vidt angår forholdene i Iran har Flygtningenævnet inden for de senere år modtaget adskillige notater fra blandt andet Udenrigsministeriet, Dansk Flygtningehjælp og Amnesty International.

Dette baggrundsmateriale udsendes, efterhånden som det modtages, til samtlige nævnsmedlemmer og indgår herefter i grundlaget for nævnets afgørelser i hver enkelt sag, der behandles konkret og individuelt. I sagen indgår endvidere den enkelte asylansøgers egne oplysninger, herunder de oplysninger, der er fremkommet under den mundtlige forhandling i nævnet.

Det tilføjes, at nævnet også i de senere år efter en konkret vurdering i en række sager har lagt til grund, at iranske asylansøgere har været politisk aktive for illegale bevægelser eller i øvrigt har udøvet illegal virksomhed, og derfor har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har i øvrigt i nogle sager efter en konkret vurdering ikke fundet at kunne afvise asylansøgernes forklaring om illegal udrejse enten via lufthavnen i Teheran, over grænsen til Tyrkiet (i vinterperioden) eller via Bandar Abbas.

Nævnet kan herved i det hele henvise til den gennemgang af praksis, der er foretaget i formandskabets beretning for perioden 1. april 1989 – 31. december 1991.«